

יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל תשפ"ו - 2026

"זכרונו, אחים ורעים,
כי נפלנו בשם החיים!"

חיים גורי

יְזַכֵּר

יִזְכֹּר עִם יִשְׂרָאֵל אֶת בְּנָיו וּבָנוֹתָיו הַנְּאֻמָּנִים וְהָאֲמִיצִים,

חִילֵי צָבָא-הַהֶגְנָה לְיִשְׂרָאֵל,

וְכָל לֹחֲמֵי הַמַּחְתָּרוֹת וְחֹטִיבוֹת הַלֹּחֲמִים בְּמַעֲרְכוֹת הָעָם,

וְאֲנָשֵׁי קְהִילוֹת הַמוֹדִיעִין, הַבְּטָחוֹן, הַמְשֻׁטָּרָה וְשֵׁרוֹת בְּתֵי הַסֵּהָר,

אֲשֶׁר חָרְפוּ נַפְשָׁם בְּמַלְחָמָה עַל תְּקוּמַת יִשְׂרָאֵל,

וְכָל מִי שֶׁנִּרְצָחוּ בְּאֶרֶץ וּמְחוּצָה לָהּ בְּיַדֵּי מְרַצְחִים מְאָרְגוּנֵי הַטְּרוֹר.

יִזְכֹּר יִשְׂרָאֵל וְיִתְבָּרַךְ בְּזִרְעוֹ וְיֵאָבֵל עַל זֵיו הָעֲלוּמִים

וְחֻמַּדַּת הַגְּבוּרָה וְקִדְשַׁת הַרְצוֹן וּמִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ

שֶׁל הַנְּסָפִים בְּמַעֲרָכָה הַכְּבֵדָה.

יְהִיו חֲלָלֵי מַעֲרְכוֹת יִשְׂרָאֵל עֲטוּרֵי הַנֶּצְחוֹן

חַתוּמִים בְּלֵב יִשְׂרָאֵל לְדוֹר דוֹר.

משפחות שכולות יקרות

יש רגעים בחייה של עיר שבהם השקט מדבר בעוצמה גדולה מכל מילה. גם השנה כמו בשנים שקדמו, באירועי יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה לשנת תשפ"ו, הנמצאים ממש מעבר לפינה, אנו ניצבים יחד - קהילה אחת שזוכרת, כואבת, מחבקת ומצדיעה. לפני כחודשיים מדינת ישראל סגרה מעגל. היא השיבה הביתה את אחרון החטופים, אבל את פצעי מלחמת "חרבות ברזל" כנראה לעולם לא נצליח לרפא.

השנה אנו מציינים 20 שנים למלחמת לבנון השנייה. עבורנו תושבי טבריה והצפון, אלו אינם רק מילים על דפי היסטוריה, אלא זיכרון חי של ימים תחת אש, של רעות לוחמים ושל בנים יקרים שנפלו לאורך השנים בלבנון.

הגיבורים של כולנו שהותירו חלל עמוק בתוך משפחת טבריה הגדולה.

אל מורשת הגבורה הזו התווספו השנה דפים חדשים ומרטיטים של עוז רוח.

במבצע "שאגת הארי" מול איראן וגם בלחימה חסרת הפשרות מול האויב מצפון, ראינו שוב את "כפיר האריות" של דורנו - לוחמים שיצאו אל מעבר לאופק, בנחישות ובתעוזה, כדי לגדוע את ידו של האויב המבקש לכלותנו.

כל אותם אלה שהפכו לחלק בלתי נפרד מחומת המגן של עם ישראל, חזרו משם עטורי ניצחון.

משפחות שכולות יקרות,

אנו יודעים כי עבורכן אין צורך ביום זיכרון כדי לזכור. הכאב הוא בן לווייה יומיומי. תפקידנו כעיר וכחברה הוא לא רק לחבק אתכן לאורך אירועי יום הזיכרון, אלא להיות לכן למשענת איתנה בכל ימות השנה. מחויבותנו היא להבטיח שסיפורם של יקיריכם לא יישכח והערכים שלאורם חיו ולמענם נפלו: אהבת האדם והמולדת - יהיו נר לרגלינו ומקור לחיקוי עבור דור העתיד האיכותי של העיר טבריה.

בהזדמנות זו אני מבקש להודות ליו"ר יד לבנים טבריה יעקב אביטן ולצוותו המסור, על מלאכת מחשבת של שימור הזיכרון והנצחתם בכבוד רב של הנופלות והנופלים.

בזכות פועלכם, בית "יד לבנים" הוא לב פועם של חינוך וערכים עבור הדורות הבאים ומקור של חיים, פעילויות וקול צחוק של ילדים.

יד לבנים הוא המקום שחושף אותנו ליכולת לצמוח מתוך השכול, לבנות ולהיבנות מתוך ההריסות ולהיות עם חזק עם תעצומות נפש כי עם הנצח לא מפחד מזרר ארוכה. יהי זכרם של גיבורינו ברוך.

מחבק אתכן,

יוסי נבעה

ראש עיריית טבריה

נְקִישָׁה בַּדֶּלֶת

מלים ולחן: דני רוֹבֵס

אור נְדַלֵּק בַּסְלוֹן, וְצִלְלִית עַל וִילוֹן
צֶעֱקָה מִפְּלַחַת אֶת הַשֶּׁקֶט
שׁוֹם דָּבָר לֹא יִהְיֶה לְעוֹלָם אוֹתוֹ דָּבָר
אַחֲרֵי הַנְּקִישָׁה הַהִיא בַּדֶּלֶת

נְקִישָׁה בַּדֶּלֶת שֶׁהֵד שְׁלֹה נִמְשָׁךְ
בְּמִלָּה אַחַת מִסַּע אֶפֶל כֹּל כִּי נִפְתַּח
שׁוֹם דָּבָר אֵף פֶּעַם לֹא יִהְיֶה אוֹתוֹ
דָּבָר
רָגַע מְבוֹכָה אַרְף, הַסּוֹס אֶחָד קָצָר
אֵז זֶה נֶאָמַר -
וְהַכֵּל נִגְמַר...

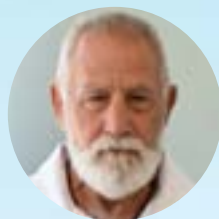
לִילָה כָּבֵד יֵרֵד, הַמְשׁוֹפָחָה כָּבֵד יִשְׁנֶה
הַדֶּלְתוֹת הוֹגְפוּ מִזְמֹן, שֶׁקֶטָה כֹּל
הַשְּׂכוּנָה
מְכוּנִית זֹחֶלֶת וְחוֹנָה שֵׁם בַּדְּמָמָה
וְאַתָּה תִּגְיַע רְעִידַת הָאֲדָמָה

אור נְדַלֵּק בַּסְלוֹן, וְצִלְלִית עַל וִילוֹן
צֶעֱקָה מִפְּלַחַת אֶת הַשֶּׁקֶט
שׁוֹם דָּבָר לֹא יִהְיֶה לְעוֹלָם אוֹתוֹ דָּבָר
אַחֲרֵי הַנְּקִישָׁה הַהִיא בַּדֶּלֶת

הַעֵינָיִים הַקְרוּעוֹת בּוֹהוֹת בַּתְּדֵהמָה
בְּמַדִּים אֲשֶׁר בַּדֶּלֶת, קָצָר נְשִׁימָה
וְהַלֵּב הַמְּפָחֵד, הַמְּנַבֵּא רַעוֹת
וְחַיִּים שְׁלֵמִים שְׁמִשְׁתַּנִּים בַּתוֹךְ
שְׁנוֹת

קהילת יד לבנים טבריה אהובה ויקרה

"ומהי השעה הטובה לזכור", כך שואל בשירו 'איך עומדים בטקס זיכרון' המשורר יהודה עמיחי. אנחנו בני המשפחות השכולות זוכרים תמיד. הזיכרון הוא חלק בלתי נפרד מחיינו. כל דבר שאנחנו עושים עטוף בזיכרון. הבנות והבנים שנפלו חיים בתוכנו ומלווים אותנו כל הזמן. אנחנו זוכרים אותם יום יום בכאב, בגאווה ובגעגוע.

כאבא ואח שכול אני יודע שמסע ההתמודדות שאחרי האובדן, לא מסתיים לעולם. הכאב תהומי והאבל מתמשך. מתוך החלל העצום אנחנו קמים כל יום מחדש, מתעקשים ונאבקים לבחור בחיים בדיוק כפי שציוו לנו אהובינו, הנופלות והנופלים.

ארגון יד לבנים מלווה את המשפחות השכולות כל השנה לאורך שנים. הארגון פועל לרווחת המשפחות השכולות ולהנצחת הנופלים ומורשתם ומבקש לבנות קהילה ולייצר גם בתוך השכול רגעים של יחד, אור ותקווה. אנחנו מאמינים שקהילה נותנת כוח. היא מחזקת, עוטפת ומנחמת ועוזרת להתמודד עם הצער והאובדן.

משפחות אהובות, אחיות ואחים לכאב ולגעגוע, גם השנה גדל מעגל השכול. ליבנו נשבר עם כל חלל שנוסף, כל הודעה על 'הותר לפרסום' וכול משפחה שכולה חדשה. כל פעם מחדש אנו נושאים תפילה שיהיה זה החלל האחרון. חוברת הזיכרון שמוציא סניף יד לבנים טבריה היא מסורת ייחודית מבורכת שמאפשרת לכן, המשפחות השכולות מקהיליית טבריה והסביבה, לשתף בכאב, לבטא את מה שאתן מרגישות ולהחיות את הזיכרונות.

אני מברך את אנשי סניף ארגון יד לבנים טבריה, ובראשם יעקב אביטן, יושב ראש הסניף, שפועלים בהתנדבות וללא לאות לרווחת המשפחות השכולות ולהנצחת הבנות והבנים שנפלו, בכלל זה בעריכת החוברת המרגשת הזו. נמשיך לבחור בעשייה ויצירה למענם ולזכרם של הבנות והבנים ולמענן המשפחות השכולות.

**אני מחבק ומחזק כל אחת ואחד מכם, בני המשפחות היקרים.
שלכם תמיד,**

אלי טהר, יו"ר ארגון יד לבנים

הותר לפרסום

מילים: שולמית אורבך

התר לפרסום

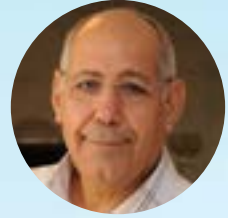
שִׁישׁ לוֹ שֵׁם שֶׁהָגוּ אוֹהָבֵי
וְקִרְאוּ לוֹ בְּאִשֶּׁר גָּדוֹל
וְעִכְשָׁו יִחְרַת עַל אֲבֵנֵי מִצְבֵּה
לְצַדּוֹ יִכְתְּבוּ שֶׁנֶּפֶל
בְּקֶרֶב
וְנֵרוֹת וּפְרָחִים וְחֵלוֹם שֶׁנִּקְבַּר
עִמּוֹ

התר לפרסום

שִׁישׁ לוֹ הוֹרִים וּדְמָעוֹת אֵין מְסַפֵּר
וְאִשָּׁה שֶׁחֲשָׁף לָהּ הַמְּחַר, אוֹר
וְיֵלֵד אוֹ אֶחָ שֶׁיִּכְאַב לְתַמִּיד
וְעָפַר טְרֵי מְכֶסֶה עַל עֵתִיד

התר לפרסום

שֶׁבְּכַתְּבַת הֵיאָ יִשְׁבוּ אֲבֵלִים
וְעֵלְיוֹ יִכְתְּבוּ הֶרְרִים שֶׁל מְלִים
שֶׁהוּא כָּבֵר אֵינְנוּ, נִפְשׁוֹ הוּא מְסַר
בְּשִׁבְלֵי. בְּשִׁבְלֵךְ.
בְּשִׁבִיל יוֹם הַמְּחַר
כִּי הֵתֵר לְפָרְסוּם. כְּתַבְנוּ מְסַר

למשפחות היקרות, משפחות השכול של העיר טבריה

יום הזיכרון תשפ"ו 2026 מגיע אלינו בשנה מורכבת וכואבת במיוחד. מדינת ישראל יצאה זה עתה ממלחמת "חרבות ברזל" ומלחמה נוספת "שאגת הארץ" בשרשרת המאבקים על קיומנו כאן, שוב ידענו לילות של דאגה, שוב שמענו אזעקות ושוב נוספו שמות לרשימת הנפגעים. בטבריה – עיר של שקט, של אמונה ושל מסורת - הכאב איננו תאריך בלוח השנה. הוא חי בינינו בכל יום. הוא נוכח בבתי המשפחות, גם בטקסים הממלכתיים ובבתי יד לבנים, ובמפגש העיניים השקט בין מי שמבינים זה את זה גם ללא מילים.

השנה יותר מתמיד אנחנו זוכרים גם את בננו עדי אביטן ז"ל, שנפגע במארב של החיזבאללה ונחטף על ידי ארגון הטרור חיזבאללה. ב 7.10.2000 עדי הוחזר לארץ כחלל צהל שנפל בקרב בינואר 2004 והובא לקבורה בבית הקברות הצבאי מול הכנרת שכה אהב, עדי היה חלק מדור לוחמים שהגן בגופו על גבול הצפון. דמותו נטועה עמוק בזיכרון העיר - כסמל לאומץ, למסירות ולמחיר הכבד ששילמנו וממשיכים לשלם.

המלחמה האחרונה הזכירה לנו עד כמה הסיפור האישי של כל משפחה הוא חלק מסיפור לאומי רחב אך גם עד כמה אין דבר אישי יותר מן האובדן. כל בן אח ובת הם עולם ומלואו. כל שם הוא חיים שלמים, חלומות, צחוק, תוכניות שלא הספיקו להתגשם. ובכל זאת מתוך השבר אנו בוחרים בזיכרון שהוא לא רק כאב, אלא גם מחויבות. מחויבות להמשיך, לבנות, לחזק את הקהילה כאן בטבריה. מחויבות להיפגש, לשיר, לספר, להזכיר. לא לתת לשמות להיטשטש ולא לדמויות להישכח.

ביום הזיכרון הזה אנו מרכינים ראש - אך גם מרימים עיניים אל האופק. מבטיחים לבנינו ולבנותינו כי דרכם לא הייתה לשווא. כי רוחם ממשיכה לפעום בעיר הזאת בילדינו, בערכים שעליהם גדלו: אהבת הארץ, רעות, אחריות הדדית.

משפחות יקרות - אין מילים שיוכלו לנחם באמת. אך יש חיבוק של קהילה שלמה, יש זיכרון משותף ויש הבטחה שנמשיך לעמוד יחד בימים של שקט ובימים של סערה. מכאן נישא תפילה לשלומם של כל חיילות וחיילי צה"ל וכוחות הביטחון הנלחמים גם ברגעים אלה בכל גבולות הארץ.

יהיו אוהבינו הנופלות והנופלים במערכות ישראל חתומים בליבנו לעד, יהיו זכרם והקרבתם לנו לסמל, לעוז ולמופת.

*נר זיכרון קטן דולק, / ובתוכו - עולם ומלואו, / האור אינו גדול, / אך הוא חזק מכל חושך.
כל עוד הנר דולק - הלב זוכר, / הנשמה לוחשת, / והאהבה אינה כבה.*

יעקב אביטן

יור"ד לבנים, טבריה

החול יזכור

מילים: נתן יונתן

החול יזכור את הגלים, אכל לקצף אין זוכר
זולת ההם אשר עברו עם רוח לילה מאחר -
מזיכרונם הוא לעולם לא ימחה.
כמוהו גם על חוף לבם רטט אז משהו חור
והם רשמו בתוך החול, כשהירח העובר
האיר פתאום פנים זרות ושחוק רפה.
הכול ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן.
נרות הלילה דעכו. הידידות, האהבה,
הנעורים שבאו פתע אל סופם.
היו שם קונכייות ריקות שנהמו קינה של ים
ובית עלמין על הגבעות
ושנים שחלפו דומם
בין החצב והקברים והשקמה

משפחות יקרות,

ביום הזיכרון לחללי מערכות ישראל לדורותיהם, עם ישראל מתייחד עם זכרם של יקירכם, יקירנו אשר חרפו נפשם וגופם לתקומת והגנת העם והמולדת.

אגף משפחות הנצחה ומורשת במשרד הביטחון מופקד על הנצחת זיכרון יקירנו לעד והנחלת מורשתם לדורות הבאים בשיתוף פעולה מלא עם צה"ל וכוחות הביטחון.

הזיכרון חי בליבנו תמיד- זיכרון יצוק של שותפות גורל והכרה בכובד האובדן הקשה מנשוא. היכל הזיכרון הממלכתי לחללי מערכות ישראל בהר הרצל, מבטא את הכבוד, ההוקרה והמחויבות שרוחשת המדינה ואזרחיה לנופלים במערכות ישראל.

קיר השמות של החללים, שעוטף את המבנה שצורתו כלפיד, מחבר יחד סיפורים אישיים השוזרים יחדיו את סיפור הקמת המדינה.

גם בימים אלו, מתוך המחויבות לנופלים ובני המשפחות היקרים, היכל הזיכרון הממלכתי ממשיך לקיים את טקס האזכרה מידי יום בשעה 11:00 לנופלים שזהו יום האזכרה האישי שלהם ומשודר מדי יום בעמוד האינסטגרם של ההיכל.

תושבי טבריה והקהילה מלווים את המשפחות ומכבדים בנוכחותם את הנופלים ובני המשפחות בטקסים הממלכתיים וביום הזיכרון.

גם השנה נמשיך יחד להעמיק את הקשר והחיבור בין הקהילה למשפחות השכולות באמצעות פעילות הנצחה, זיכרון ומורשת.

עובדי מחוז משפחות טבריה אתכם ובשבילכם לתמוך ולעשות את המרב במתן השירות והטיפול המיטבי בימי שגרה כמו גם בימים אלה, שמירה על רציפות הטיפול והקשר עמכם בני משפחות יקרים, כדי להעניק טיפול ושירות רגיש, מקצועי ומסור ברוח חזון האגף "בעין רואה, אוזן קשובה ובלב מביין".

אתם, בני משפחות יקרים, מוצאים את הכוחות שבכם, החיבור לחיים ולעשייה פעילה המעוררת כבוד ומופת לחברה בישראל.

יהי זכר הנופלים נצור בלבבות, לעולמי עד.

ברגשי כבוד והערכה,

אפרת שפע דור,

מנהלת מחוז משפחות טבריה

יצוות עובדי/ות המחוז

הַחִיטָּה צוֹמַחַת שׁוֹב

מילים: דורית צמרת

שְׁדוֹת שְׁפוּכִים הֶרַחַק מְאוּפָק וְעַד סָף
וְחֶרֹבִים וְזֵית וְגִלְבוּעַ-
וְאֵל עֶרְבוּ הָעֵמֶק נֶאֱסַף
בְּיוֹפֵי שְׁעוֹד לֹא הָיָה כְּמוֹהוּ.

זֶה לֹא אוֹתוֹ הָעֵמֶק, זֶה לֹא אוֹתוֹ הַבַּיִת,
אַתֶּם אֵינְכֶם וְלֹא תוּכְלוּ לָשׁוּב
הַשְּׁבִיל עִם הַשְּׁדָרָה, וּבְשָׁמַיִם עֵיט
אֶךְ הַחִיטָּה צוֹמַחַת שׁוֹב
מִן הָעֶפֶר הַמֵּר הָעִירִיּוֹת עוֹלוֹת
וְעַל הַדָּשָׂא יֵלֵד וְכִלְבוּ
מוֹאָר הַחֶדֶר וְיִוְרָדִים לִילוֹת
עַל מָה שָׁבוּ וּמָה שְׁבִלְיָבוּ

זֶה לֹא אוֹתוֹ הָעֵמֶק...

וְכֹל מָה שֶׁהָיָה אוֹלֵי יְהִיָּה לְעַד
זָרַח הַשָּׁמֶשׁ שׁוֹב הַשָּׁמֶשׁ בָּא
עוֹד הַשִּׁירִים שָׁרִים אֶךְ אֵיךְ יִגִּיד
כֹּל הַמְּכָאוֹב וְכֹל הָאֲהָבָה

הֵן זֶה אוֹתוֹ הָעֵמֶק, הֵן זֶה אוֹתוֹ הַבַּיִת
אֲבָל אַתֶּם הֵן לֹא תוּכְלוּ לָשׁוּב
וְאֵיךְ קָרָה, וְאֵיךְ קָרָה וְאֵיךְ קוֹרָה עַדִּין
שֶׁהַחִיטָּה צוֹמַחַת שׁוֹב.

רס"ר איתן יוחאי מירזאי ז"ל

בן אסתר וירמיה

נולד בשנת 1982 ונפל בשנת 2005.

איתן, אחי היקר.

מי שזוכר אותך מילדותך, משנות חיך הראשונות, לא יישכח לעולם איך שירו של יהורם גאון "בפרדס ליד השוקת" גרם לך לבכות. אותנו זה שעשע, לא הבנו למה ילד בן שלוש בוכה משיר כזה. אבל כנראה ששורה אחת ממנו העבירה מסר, אולי נבואה, שאתה הבנת ואנחנו לא. "...ואני יודע תמה העונה תמו נעורי".

ואכן, תמה העונה, תמו נעוריך וזמן לא רב אחר כך, תמו גם חיך.

שנים חלפו וקולך היפה מוסיף להדהד באוזנינו כאילו נשמע רק אמש. הזמן שחולף אינו משכית, ודמותך היפה חקוקה עמוק בזיכרוננו: חיך כובש, עיניים ירוקות, זיו פנים יפות וגוף בנוי לתלפיות. לא רק מראה יפה עיטר את דמותך אלא גם אישיות ונשמה טובה שמילאו את ביתנו באור גדול. צחוקך המתגלגל, חיבוקיך החמים, טוב ליבך והשמחה הרבה שהכנסת לחיינו, מצטרפים למראך היפה ומשלימים זה את זה כפאזל.

איש של מעשה, אהבת הארץ ואהבת האדם היית איתן.

בחייך הקצרים (22.5) כבשת פסגה אחר פסגה: בבית הספר - הצטיינת בלימודים, בשירותך הצבאי - התגייסת לקרבי, עברת טירונות, קורס מ"כים, חובשים קרביים, מסתערים ולוחמה בטרור; ובהיותך לוחם מיומן, מילאת משימות ביטחוניות לשמירה על הארץ שכה אהבת.

העולם הטריף את חושיך ואתה חווית אותו במלוא העוצמה. אי אפשר היה לפספס את האושר שפעם בך בכל חוויה קטנה כגדולה ואת שאיפותיך לעשות ולהצליח.

גם בחייך האישיים, היית מוקף חברים וחיבי ליבן של נערות רבות שביקשו אותך לעצמן. נוכחותך הותירה חותם בכל מקום בו עברת.

כעת אתה אינך והמדד לשנים שחולפות הם חבריך שיחיו. אתה נותרת צעיר והם מתבגרים, אתה לא נישאת, הם נישאו וכיום הם הורים לילדים, בשנים שיבואו ילדי חבריך יגיעו לגילך ואף יעברו אותו ואתה צעיר נשאת.

לא קל להתמודד עם אובדן אח יקר, כאב לכתך אינו מרפה ואינו מניח. הלב שכה אוהב אותך, בה בעת גם חסר את היותך.

בשירו 'עוד שיעור במתמטיקה', כותב גיורא פישר:

שאלתי את אמי לפני שנולד בני השני: / "איך ימצא הלב מקום לעוד אהבה

כאשר כבר עכשיו הוא מלא / עד אפס מקום?"

ענתה: אהבה לילדים מונגדת לחוקי החשבון: / ככל שתחלק אותה, תגדל.

מאז, אמי איננה וגם בני השני אינו. / ולמדתי ש "אין" הוא המספר היחיד

המצליח למלא את הלב עד אפס מקום.

וכמילות השיר איתן, גם ליבנו מלא בחסרונוך עד אפס מקום.

קשה לדבר עליך בלשון עבר, לכן אנו מעדיפים לדבר אליך.

יום יבוא וניפגש. עד אז, היה שלום.

יהי זכרך ברוך

סמל אלעד אבוגני ז"ל

אלעד שלנו: הלב, החוכמה והחיך שלא יכנה

אלעד נולד בטבריה בד' באב תשמ"ב (24.7.1982), בן זקונים למירי ואבי ואח קטן לבני, סיגל ומיקי. היה מוקף באהבה עצומה, ותמיד ידע להחזיר כפל כפליים של חום ורגישות. נותרנו עם תמונות של זיכרונות, רגעים קטנים ופשוטים שצפים ועולים ומאירים את החושך.

"אלעד היה ילד קטן בכיתה א' ושיחק בחצר הבניין עם חברים, אני תליתי כביסה וכשהבחנתי בו, שקוע במשחק, נופפתי לו לשלום ואמרתי בצחוק שאני צריכה עזרה, בתוך דקה אלעד היה לצידי. בלי לחשוב פעמיים עזב את המשחק, החברים והגיע לעזור..." אלעד היה ילד טוב שנון חכם וצנוע. כנראה שטוב מדי לעולם הזה. (סיגל אחות של אלעד)

"אני זוכר פעם אחת כשהיה בשנות התיכון ביקשה ממנו שכנה להציץ במחשב שהתקלקל. אלעד אמר מיד שאין בעיה. כשבדק לעומק גילה שחלק יקר התקלקל, אך מבלי לומר לה דבר הלך וקנה אותו מכספו, תיקן והחזיר את המחשב לפעולה. כששאלה מה מגיע לו, חיך ואמר: "שום דבר, זו הייתה תקלה קטנה. כזה הוא היה, ילד טוב עם לב זהב, רגיש לצרכי האחר ותמיד מוכן לעזור מכל הלב." (מיקי אח של אלעד)

"ישבנו על שפת הכנרת, פתחנו מנגל ושש בש וצחקנו. ברוב טמטומי, החלטתי לדוג את ארוחת הערב. אני, חצי גוף במים כי הייתה לנו חכה קצרה מדי מסתבר, עומד כמו אהבל ולא מוציא כלום שעות. ואתה, כרגיל צוחק. "ערך יא אהבל, יש גלים, מאוחר, לא תוציא כלום..." אחרי שעה, אתה חוזר עם דלי מלא דגים שדייגים עם רשת פרקו על החוף 20 מטר ממני. "קח יא מטומטם. צריך לדעת איך לדוג דגים בכנרת..." ב-18 שנה שעברו מאז פגשתי המון אנשים טובים. אחד כמוך עוד לא יצא לי וספק אם ייצא". (ערן אפרת, חבר מהשירות הצבאי)

"זה מצחיק, כי הזיכרון הבולט שלי ממך הוא שקיללת אותי... לא, לא כי רצית, אלא כי ביקשתי ממך להיות קצת יותר בן אדם וקצת פחות מלאך, להיות כמו כולנו. אז פעם אחת הפתעת אותי, אחרי זמן רב ששיגעתי אותך בנושא, פתחת את דלת החדר וצעקת לי "אונה" השבתי לך "מה" ואז צעקת לי, בפעם הראשונה והאחרונה ששמעתי אותך מקלל, "יא בן זונה..." אתה חייתך והסתכלת מעט נבוך ואני נקרעתי מצחוק וכל מי ששמע אותך מסביב היה בהלם. גם היום שאני נזכר בזה אני מחיך, לא בגלל שהצלחתי לגרום לך לקלל וגם לא בגלל שקיללת, אלא בגלל שאפילו קללה כזאת שהיא יוצאת מהפה שלך היא מלטפת. מהפה שלך הקללה נשמעה כמו ברכה. ואז נפל לי האסימון. לעולם לא תוכל להיות כמונו כי אתה באמת מלאך. יש איזה דיסוננס במוות כי מצד אחד באותו יום ארוך משהו בכולנו מת אתך, עם דמותך הגשמית, אבל באותה נשימה עברת לחיות בכולנו".

(רועי אונה, חבר מהשירות הצבאי)

"אלעד שירת ביחידתי כשנה וחודש. במהלך שהותו בלט ברוח ההתנדבות ובמוכנות לבצע כל משימה. וכל זאת בצניעות, במרץ ובשמחת חיים. הוא היה מקובל על חבריו, נהג לעזור ולסייע בכל, בעקבות זאת נבחר אלעד למצטיין המחלקה." (סא"ל אשר בן לולו, שהיה מח"ט גדוד חרוב)

אלעד לא הספיק לקבל את ההודעה על ההוקרה הזו. שבועיים לפני סיום המסלול, ב ב' בשבט תשס"ב 14.1.2002 הוא נפל בקרב מול מחבלים בפאתי שכם.

קינת דוד

ספר שמואל ב', פרק א', פסוקים יט'-כז'

הַצְבִּי, יִשְׂרָאֵל, עַל-בְּמוֹתֶיךָ חָלָל: אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים
אֶל-תַּגִּידוּ בְּגַת, אֶל-תִּבְשְׂרוּ בְּחוֹצַת אֲשַׁקְלוֹן:
פֶּן-תִּשְׁמַחַנְהָ בְּנוֹת פְּלִשְׁתִּים, פֶּן-תַּעֲלֶזְנָה בְּנוֹת הָעַרְלִים
הָרִי בַגְּלֶבַע, אֶל-טַל וְאֶל-מָטָר עֲלֵיכֶם--וּשְׂדֵי תְרוֹמַת:
כִּי שֵׁם נִגְעַל, מִגֵּן גִּבּוֹרִים--מִגֵּן שְׂאוּל, בְּלִי מְשִׁיחַ בְּשִׁמּוֹן
מִדָּם חָלְלִים, מִחֻלָּב גִּבּוֹרִים--קִשְׁתַּת יְהוֹנָתָן, לֹא נִשְׁוֹג אַחֲזֹר;
וְחָרַב שְׂאוּל, לֹא תִשׁוּב רִיקָם
שְׂאוּל וְיְהוֹנָתָן, הַנְּאֻחָבִים וְהַנְּעִימָם בְּחַיֵּיהֶם וּבְמוֹתָם, לֹא נִפְרְדּוּ;
מִנְּשָׂרִים קְלוּ, מֵאֲרִיּוֹת גָּבְרוּ
בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל--אֶל-שְׂאוּל, בְּכִינָה;
הַמְּלַבְּשָׁכֶם שְׁנֵי עִם-עֲדָנִים, הַמַּעֲלָה עָדֵי זֶהָב עַל לְבוֹשְׁכֶן
אֵיךְ נָפְלוּ גִבְרִים בְּתוֹךְ הַמְּלַחְמָה--יְהוֹנָתָן עַל-בְּמוֹתֶיךָ חָלָל
צַר-לִי עֲלֶיךָ, אַחֵי יְהוֹנָתָן--נַעֲמַת לִי מְאֹד;
נִפְלְאָתָה אֲהַבְתָּךְ לִי, מֵאֲהַבַת נְשִׁים
אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים, וַיֵּאבְדּוּ כָּלֵי מְלַחְמָה

הַצְבִּי, יִשְׂרָאֵל,
עַל-בְּמוֹתֶיךָ חָלָל

סגן יצחק גרוס ז"ל

בן חיים ושוולמית

נולד ביום ב' בתמוז תש"ה (13.6.1945)

נפל ביום כ"ה באייר תשכ"ז (5.6.1967)

יצחק נולד במושב מצפה הסמוכה לטבריה. סבו היה מראשוני "השומר" בסג'רה ובכפר תבור, והיה ממייסדי מצפה שהוקמה בשנת 1908.

יצחק למד בבית הספר היסודי בקרית שמואל, הצטיין בלימודיו ואהב ספורט. כאן החל להתבלט בתכונותיו האישיות, שבזכותן הוכר כמנהיג בכיתה ובחברה. בכיתה ח' הצטרף לתנועת הנוער "הנוער העובד" ו"הפועל" בעמק הירדן, היה מרבה לצאת לטיולים ולמסעות.

לאחר מכן המשיך בבית-הספר התיכון שבטבריה. התעניין בלימודי הטבע במיוחד והיה אוסף צמחים בטיוליו ובמסעותיו וייבש אותם. ככל שהלך וגדל קנה ידיעות והבין יותר את אוירת החלוציות הלאומית אשר בה חונך בביתו וכן נתגבשה אישיותו והתחשלה. בתקופת לימודיו בבית הספר התיכון התעניין במטוסים, היה חניך גדנ"ע-אוויר, עבר קורסים והגיע לדרגת מדריך.

עם גיוסו לצה"ל באוגוסט 1963 התנדב לחיל הצנחנים, כי כל חבריו לכיתה התנדבו לחיל זה. חיי הצבא על הסדר והמשמעת שבהם תאמו את אהבתו הקפדנית לסדר וכושר המנהיגות הטבעי שלו מצא את ביטויו בדרגתו כמפקד. עבר קורס קצינים והגיע לדרגת סגן. כמפקד מוכשר ובעל תושייה היה אהוב על מפקדיו ופקודיו. לאחר הקורס שסיים, ממש ערב מלחמת ששת הימים, עמד לקבל דרגת סרן. חבר טוב היה לכל חבריו ומסור להם בכל דבר.

כאשר סיים את שירות החובה חתם על שירות קבע מתוך הכרה שזו חובתו הקדושה לעמו ולמולדתו. חובתו הלאומית קדמה לנוחיותו ולרווחתו האישית ולכן לא עזב את הצבא, כרצון הוריו שימשיך בלימודיו, ועמד בתוקף על דעתו לתת ביטוי לרגש הלאומי העז אשר פעם בו.

בחופשותיו הקצרות היה נמצא בבית, אשר לו רכש אהבה ויראת כבוד, ועזר לאביו במשק (בגינה או בתיקונים בבית). תמיד ביקש להיות לעזר לביתו, להקל, לעודד ולהרגיע כאשר ידע שהמשפחה דואגת לו. השתתף בכל פעולות התגמול וחרדת המשפחה גדלה מיום ליום.

במלחמת ששת הימים יצא עם גדודו ובסמוך לאזור שייח' זויד שבסיני, ביום הראשון לקרבות, בכ"ה באייר תשכ"ז (5.6.1967), כשהוא שופע חיים ושמחה ומלא תוכניות לעתיד נפל, הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי לשעת חירום בבארי ולאחר זמן הועבר למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים.

מפקדו סגן אלוף יאיר תל-צור, שנפל אף הוא לאחר מכן (ביולי 1967) בעלותו על מוקש בעת פריצת הדרך צפונה לשארם-א-שייך, ציין את יצחק במכתב התנחומים שלו למשפחה, כאחד "מטובי קציני הגדוד, אשר מילא את כל המוטל עליו בחריצות, במסירות וביעילות הראויה לשבח"

יהי זכרו ברוך

הַאֲבֵל וְאֲנִי

נעים חורב

תיִכַּף הַשֶּׁמֶשׁ תִּטַּפֵּס אֶל הַחֲלוֹן
וְאֲנִי אֶז אֲרַד מֵהַמִּיטָה
אֲתַקְשֵׁט בְּכִגְדִים חֲדָשִׁים מֵהָאָרוֹן
כְּמוֹ כֹּלָה בַּיּוֹם חֲתוּנָתָהּ
בְּטְלוּ וַיִּזְיָה יִשְׁדְּרוּ - שָׁם לִיד תְּמוּנָה
הַדְּמָעוֹת יַחֲנִקוּ אֶת הַגְּרוֹן
וְתוֹכְלוּ לְהִתְחִיל, כְּמוֹ בְּכֵל שָׁנָה
אֶת חֲגִיגוֹת יוֹם הַזִּיכָרוֹן
וְהַכָּאֵב שְׁלִי יִרְגִישׁ פְּתָאוּם כֹּל כֶּךָ שׁוּלִי
בְּבֵית-הַשְּׂכּוֹל הַזֶּה אֲנִי הַמְּאַרְחַת
כִּי הַיּוֹם הַזֶּה הָרִי הוּא בְּשִׁבְלֵכֶם, לֹא בְּשִׁבְלִי
אֲנִי אִף פֶּעַם לֹא בְּאֵמֶת שׁוֹכַחַת
וּבֵין "תּוֹדָה שְׁבָאֲתָם" לְמַדְבָּקָה שֶׁל "יִזְכוּר"
שְׁעוֹן הַחוּל שְׁלִי יִדְהַר וְאֶז יִכְרִיעַ -
עֲכָשְׁיוֹ הַכוֹל נִגְמַר, עֲכָשְׁיוֹ אֶפְשָׁר לְחַזֹּר
לְגִיּהֵינוּם שְׁלִי, שָׁבוּ אֵין אִישׁ מִפְרִיעַ
כִּי הָרִיק הַזֶּה שְׁבִי הַתְּרַגֵּל כְּבָר לְעַצְמוֹ
וּכְשֶׁהַיּוֹם יַחֲלוּף כְּמוֹ כֹּל דְּבַר זְמַנִּי
פְּתָאוּם אַתֶּם תִּלְכוּ, כֹּל אֶחָד לְעוֹלָמוֹ
וּנִישְׂאָר כָּאֵן, רַק הַאֲבֵל וְאֲנִי.

סמל אריה ממוז"ל

בן מרים ויוסף

נולד בכ"ב בסיון תשי"ז (21.6.1957)
נפל ביום כ"ה בחשוון תשמ"ג (11.11.1982)

אריה נולד בירושלים, המשפחה עברה לטבריה ובה האב פתח חנות מכולת. אריה סיים את בית הספר היסודי ענבלים בטבריה ולמד שנה אחת נגרות במרכז הנוער בעירו, אך הפסיק את לימודיו ויצא לעבודה כדי לעזור בפרנסת משפחתו ברוכת ילדים, הוא עבד כשרברב, התמחה בהתקנת גדרות ברמת הגולן וכן עזר לאביו בחנות. בתחילת מאי 1975 גויס אריה לצה"ל והוצב בחיל המשטרה הצבאית, לאחר הטירונות הוכשר כשוטר צבאי, הוא מילא את תפקידו לשביעות רצון מפקדיו והועלה לדרגת רב טוראי. במחצית יוני 1978 שוחרר אריה מהשירות הסדיר ליחידת מילואים בחיל המשטרה הצבאית. ביום כ"ה בחשוון תשמ"ג (11.11.1982) כתוצאה מהתפוצצות מיכל גז בבית הממשל הצבאי בצוק קרס הבניין וקבר תחתיו את יושביו. בין ההרוגים היה גם אריה, אחיו מספר: זה קרה ביום חמישי הגעתי לעסק לאחר שהשותף אמר לי שאריה לא חש בטוב הבכי נשמע מרחוק, ואז הבנתי שזה לא צחוק, הידיעה הכתה לי בפנים אחי לא בין החיים. מאז חלפו שנים והגעגועים לא עוזבים, הזמן לא מרפא והלב עדיין מחכה עם הרבה מחשבות וציפייה, הכאב עמוק כל כך ומאומה לא נשכח. לפעמים מגיח בחלומות והזמן מנסה להטעות, העולם כמנהגו נוהג, אך לנו העצב והגעגועים גוברים ונשארים לעד. מנסים רוב הזמן להתגבר לאזור כוחות ולא להישבר. "אחי נעלמת צעיר ויפה היית גיבור והשארת בליבנו חור" במכתב התנחומים כתב מפקדו בין השאר: "אריה היה חייל ממושמע שקט ונאמן, אהוב על חבריו ומפקדיו, לא אחת התנדב למשימות שאותן ביצע על הצד הטוב ביותר". אריה הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי בטבריה. לאחר נפילתו הועלה לדרגת סמל. השאיר אחריו הורים, חמש אחיות ושלושה אחים.

אוהבים המשפחה

אנחנו עם של אריות

מילים: איזי מן

תמונה אחת מתוך חיים בסרט
וּכְדַרְכֵנוּ, כָּל אֶחָד מוֹסִיף
כִּי זוֹ דְרָכֵנוּ – אֵין אַחֶרֶת
וְלֹא יִרְחַק הַיּוֹם
מִן הַכָּאב יִצְמַח אָבִיב.
אֲנַחְנוּ עִם שֵׁל אַרְיוֹת...

זֶה הַסְּפוּר – וְהוּא סְפוּר חַיִּינוּ
וְהוּא נִכְתֵּב כָּל יוֹם בְּאֵשׁ וְדָם
כִּן, הוּא צְרוּב בְּעִצְמוֹתֵינוּ
נִזְעַק אוֹתוֹ מִכָּל קוֹל שְׂנֵדָם.
הַנְּחֵמָה תִּפְתַּח חִלּוֹן וְשַׁעַר
וְתִכְנַס אֶל תּוֹךְ הַחֲדָרִים
נוֹשֵׁיט יָדַיִם אֶל הַצַּעַר
לֵאמֹר תּוֹדָה וּנְבָרָךְ:
אֲנַחְנוּ עִם שֵׁל גֵּיבוּרִים.

תִּרְאוּ אוֹתֵנוּ: כָּל הַזְּמַן עַל הָרֵב
אֲבָל אַף פַּעַם לֹא אֲבָדָה תִּקְוָה
וְגַם אִם שׁוּב הֵינּוּ טָרֶף
אֲנַחְנוּ עַל חוֹפֵי הָאֲדָבָה...

תִּרְאוּ אוֹתֵנוּ בְּיָמִים הָאֵלֶּה
פּוֹרְצִים מֵהֶיגוֹן אֶל הַגְּבוּרָה
מִתּוֹךְ הַשֶּׁבֶר קָם הַפְּלֵא
וְדָגַל יִתְנוּסַס
עַל כָּל שׁוֹרָה שְׁחֻסְרָה.

אֲנַחְנוּ עִם שֵׁל אַרְיוֹת
אֲצַלְנוּ לֹא יִכְבֶּה הָאוּר
אֲנַחְנוּ כְּאֵן, נִמְשִׁיף לַחַיּוֹת
נְבִיט קַדִּימָה – וְנִזְכָּר...

תְּמוּנָה אַחַת, וְהִיא חוֹזֶרֶת
תָּמִיד, כִּי זֶהוּ נִצַּח יִשְׂרָאֵל
נִבְצַר אוֹתָהּ בְּתוֹךְ מִסְגֶּרֶת:
זֶה עִם שְׂקָם, אַחֲרֵי שֶׁהוּא נוֹפֵל.

תפילה לשלום חיילי צה"ל

מי שברך אבותינו
אברהם יצחק ויעקב,
הוא יברך את חילי צבא ההגנה לישראל
ואנשי כחות הבטחון,
העומדים על משמר ארצנו וערי אלהינו,
מגבול הלבנון ועד מדבר מצרים,
ומן הים הגדול עד לבוא הערבה
[ובכל מקום שהם].
ביבשה באויר ובים.

יתן יי את אויבינו הקמים עלינו
נגפים לפנייהם!
הקדוש ברוך הוא ישמר ויציל את חילינו
מכל צרה וצוקה,
ומכל נגע ומחלה,
וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם.
ידבר שונאינו תחתייהם,
ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת נצחון.
ויקים בהם הכתוב (דברים כ,ד):
"כי יי אלהיכם ההלך עמכם,
להלחם לכם עם איביכם
להושיע אתכם."
ונאמר: "אמן".

"אין נפלו גבורים..."
(קינת דוד, שמואל ב' פרק א' פסוק י"ט)

אירועי יום הזיכרון תשפ"ו לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה, בסימן "החלל שנישאר"

שרים וזוכרים

ערב שירים לזכרם עם רוני דלומי והמנחה גולן אזולאי
יום חמישי כ"ט בניסן תשפ"ו 16 באפריל 2026 בשעה 20:00
ברחבת הדשא בבית "יד לבנים" טבריה (רחוב הגדוד העברי 4)

ערב יום הזיכרון

עצרת מרכזית בגן הזיכרון בעיר העתיקה

במעמד ראש העיר, מר יוסי נבעה

יום שני ג' באייר תשפ"ו 20 באפריל 2026 בשעה 20:00

מסכת זיכרון בסימן "החלל שנישאר"

הדלקת אבוקות | הקרנת תמונות הנופלים | הנחת זרים.

עצרת הזיכרון תועבר בשידור חי

בדף הפייסבוק "עיריית טבריה הדף הרשמי"

* הטקס יתורגם לשפת הסימנים

* הסדרי נגישות לילדים עם צרכים מיוחדים ולנכים יסומנו באזור הטקס.

יום הזיכרון

יום שלישי ד' באייר תשפ"ו 21 באפריל 2026

בשעה 10:15 תצא תהלוכת זיכרון מרחוב הגליל אל בית העלמין הצבאי

בשיתוף תלמידי בתי הספר

בשעה 11:00 תישמע צפירת זיכרון

עצרת התייחדות עם בני ובנות טבריה שנפלו במערכות ישראל

ובפעולות האיבה בחלקה הצבאית של בית העלמין,

במעמד המשפחות השכולות, ראש העיר מר יוסי נבעה,

נציגי ממשלה וכוחות הביטחון, נציגי ציבור, מוסדות וארגונים.

הציבור מתבקש להקדים

* הסעות לטקס התייחדות בבית העלמין הצבאי יצאו מחניון חוף גיא

החל מהשעה 9:00 בבוקר ובתום הטקס יצאו הסעות בחזרה לחניון.

בית יד לבנים

"כִּי מֵדִי דְבַרִי בּוֹ זָכֹר אֶזְכְּרֶנּוּ עוֹד" (ירמיהו ל"א י"ט)

עריכה:

יעקב אביטן - יו"ר "יד לבנים",
רותי דוד - יו"ר ועדת הנצחה

עיצוב והדפסה:

דפוס כנרת 04-6797777